

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) Yoshida Metal Industry Co. Ltd atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 389, 23.11.2015.

**Tiesas (trešā palāta) 2017. gada 17. maija spriedums – Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs/
Deluxe Entertainment Services Group Inc.**

(Lieta C-437/15 P P) (¹)

**Apelācija — Eiropas Savienības preču zīme — Grafiska preču zīme, kas ietver vārdisku elementu
“deluxe” — Pārbaudītāja sniegts reģistrācijas atteikums**

(2017/C 239/07)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – S. Palmero Cabezas)

Otra lietas dalībiece: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (pārstāvji – L. Gellman, *advocate*, un M. Esteve Sanz, *abogada*)

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 4. jūnija spriedumu lietā Deluxe Laboratories/ITSB (“deluxe”) (T-222/14, nav publicēts, EU:T:2015:364);
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

(¹) OV C 346, 19.10.2015.

**Tiesas (otrā palāta) 2017. gada 18. maija spriedums (Oberlandesgericht Düsseldorf (Vācija) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Hummel Holding A/S/Nike Inc., Nike Retail B.V.**

(Lieta C-617/15) (¹)

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais īpašums — Regula (EK) Nr. 207/2009 — Eiropas
Savienības preču zīme — 97. panta 1. punkts — Starptautiskā jurisdikcija — Prasība par preču zīmes
pārkāpumu, kas celta pret trešajā valstī dibinātu sabiedrību — Zemāka līmeņa meitasuzņēmums, kas
nodibināts tās dalībvalsts teritorijā, kuras tiesā ir celta prasība — “Uzņēmuma” jēdziens**

(2017/C 239/08)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberlandesgericht Düsseldorf

Pamatlietas puses

Prasītāja: Hummel Holding A/S

Atbildētājas: Nike Inc., Nike Retail B.V.

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi 97. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstī reģistrēta juridiski neatkarīga sabiedrība, kas ir mātesuzņēmuma bez juridiskās adreses Savienībā zemāka līmeņa meitasuzņēmums, ir šī mātesuzņēmuma “uzņēmums” šīs normas izpratnē, ja šis meitasuzņēmums ir darījumu veikšanas centrs, kuram tajā dalībvalstī, kurā tas atrodas, ir patiesa un stabila klātbūtne, no kura tiek veikta komercdarbība un kas ilgtermiņā uz ārpusi izpaužas kā mātesuzņēmuma atvasinājums.

(¹) OV C 38, 1.2.2016.

Tiesas (devītā palāta) 2017. gada 18. maija spriedums (Vilniaus apygardos administracinis teismas (Lietuva) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – UAB “Litdana”/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Lieta C-624/15) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Nodokļi — Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) — Direktīva 2006/112/EK — 314. pants — Peļņas daļas režīms — Piemērošanas nosacījumi — Valsts nodokļu iestāžu atteikums ļaut nodokļa maksātājam piemērot peļņas daļas režīmu — Norādes rēķinos gan par to, ka piegādātājs ir piemērojis peļņas daļas režīmu, gan par atbrīvojumu no PVN — Piegādātāja veikta peļņas daļas režīma nepiemērošana piegādēm — Norādes, kas rada aizdomas par nelikumībām vai krāpšanu saistībā ar piegādēm

(2017/C 239/09)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Pamatlietas puses

Prasītāja: UAB “Litdana”

Atbildētāja: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Piedaloties: Klaipėdos apskritis valstybinė mokesčių inspekcija

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kas grozīta ar Padomes 2010. gada 13. jūlija Direktīvu 2010/45/ES, 314. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka dalībvalsts kompetentās iestādes nodokļa maksātājam, kurš ir saņēmis rēķinu, kurā ir ietvertas norādes gan par peļņas daļas režīmu, gan par atbrīvojumu no pievienotās vērtības nodokļa (PVN), liedz tiesības piemērot peļņas daļas režīmu, pat ja no šo iestāžu veiktas vēlākas pārbaudes izriet, ka lietotās preces piegādājušais tirgotājs, kas ir nodokļa maksātājs, šo preču piegādei šo režīmu faktiski nebija piemērojis, ja vien kompetentās iestādes nepierāda, ka nodokļa maksātājs nav rīkojies labticīgi vai ka tas nav veicis visus saprātīgos pasākumus, kas bija viņa spēkos, lai pārlicinātos, ka tā veiktais darījums nav saistīts ar dalību krāpšanā nodokļu jomā; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 48, 8.2.2016.